

Fővárosi Törvényszék
33.P.20.980/2019/17.

A Fővárosi Törvényszék

a dr. Györki Mónika ügyvéd (1027 Budapest, Kandó Kálmán utca 3. 4/3.) által képviselt
Marton Béla (8175 Balatonfűzfő, Árok utca 3.) felperesnek -

a Nehéz-Posony Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Nehéz-Posony Márton; 1031 Budapest, Silvanus sétány 45.) által képviselt
hvg.hu Szerkesztősége (1037 Budapest, Montevideo utca 14.) I.r.,
HVG Kiadó Zrt. (1037 Budapest, Montevideo utca 14.) II.r. alperes ellen

sajtó-helyreigazítás iránti perében meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

A bíróság a keresetet elutasítja.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. r. alperesnek 76.200,- (Hetvenhatezer-kétszáz) forint perköltséget.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására a Magyar Állam javára 36.000,- (Harminchatezer) forint eljárási illetéket.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított tizenöt napon belül fellebbezésnek van helye, melyet a Fővárosi Ítéltáblának címezve a Fővárosi Törvényszéken lehet elektronikus úton benyújtani.

A másodfokú eljárásban a jogi képviselet kötelező, ezért a fellebbezést benyújtó félnek jogi képviselőt szükséges meghatalmaznia. Ha a fellebbezést benyújtó fél jogi képviselővel nem rendelkezik, a fellebbezést a bíróság hiánypótlási felhívás kiadása nélkül visszautasítja. A fellebbezést benyújtó fél pártfogó ügyvédi képviselet biztosítása iránti esetleges kérelmét a jogi segítségnyújtó szolgálatnál terjesztheti elő.

A másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, kivéve, ha a felek bármelyike tárgyalás tartását kéri, a bíróság azt indokoltnak tartja, vagy tárgyaláson fogatosítható bizonyítást kell lefolytatni. A fellebbező félnek a tárgyalás tartására irányuló kérelmét a fellebbezésében kell előterjesztenie. A fellebbező fél ellenfele a fellebbezés kézbesítésétől számított tizenöt napon belül tárgyalás tartását kérheti.

A felek kérelme alapján sem kell tárgyalást tartani, ha az elsőfokú bíróság ítéletét a 379. és 380. §-ban meghatározott okból kell hatályon kívül helyezni, a fellebbezés csak a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték vagy az állam által előlegezett költség

megfizetésére vonatkozik, a fellebbezés csak a teljesítési határidővel vagy a részletfizetés engedélyezésével, illetve az előzetes végrehajthatósággal kapcsolatos, vagy a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul.

I N D O K O L Á S :

Az I.r. alperes által szerkesztett és a II.r. alperes által kiadott hvg.hu honlapon 2019. március 10. napján „Ősfás erdőt irtottak ki Balatonfűzfőn” címmel cikk jelent meg, mely az alábbiakat tartalmazta:

„A polgármester szerint csak mindenki által ismert építkezés előkészítése folyik, a helyiek ezt cáfolják. A háttérben viszont a polgármester fiának alakja sejlik föl.

Marton Béla polgármester megbízásából amatőr favágókommandó esett neki a Balatonfűzfői a strand melletti több ezer négyzetméteres erdőrésznek – adta hírül a 24.hu. Az erdőirtást gondosan dokumentálták a helybéliek által kezelt Facebook-oldalon, ahol maga, a polgármester igyekezett nyugtatni a kedélyeket.

Marton azt állítja, hogy a területet 30 éve beépítésre szánják, a rendezési terv szerint is így van, csak eddig nem gondozták. Egy környéken lakó azonban kikérte Veszprém Járási Kormányhivatal természet- és környezetvédelmi főosztályának állásfoglalását, amely szerint azokra a helyrajzi számokra, ahol az erdőterület volt, jelenleg is érvényes Natura 2000-es természetvédelmi védettség vonatkozik. „A férfi az állásfoglalás birtokában az elmúlt hetekben környezetvédelmi felülvizsgálatot is kért a kormányhivaltól, de onnan egyelőre nem érkezett válasz, viszont közben kivágták az erdőt” – írja a lap.

A polgármester azt állítja, hogy az erdőt azért kellett kivágni, mert lakó- és vendéglátó-egységeket húznak majd fel rá, a partszakasz ugyanis nem alkalmas kikötő és strandépítésre. Ám általános vélekedés, hogy Marton András, a polgármester fia áll az ügy mögött, aki a Magyar Szörf Szövetség elnökségi tagja, valamint a Balatonfűzfő Szörf Klub vezetője, és már 2018 tavaszán is arról értekezett az önkormányzat bizottsági ülésén, hogy strandröplabda-pályákat terveznek az erdő helyére. A sportpályákat a szörfösök is használnák.”

A felperes 2019. március 12. napján kelt és az I.r. alperes által 2019. március 25. napján átvett levelében helyreigazítási kérelemmel fordult az alpereshez, amelynek az alperes határidőben nem tett eleget.

Kérte, hogy a bíróság kötelezze az I.r. alperest, hogy a hvg.hu honlapon főoldalon, továbbá az eredeti cikk címe alá és szövege közé beágyazva, eltérő színnel megkülönböztetett háttérű keretben, a cikk szövegétől nagyobb betűméretben az alábbi helyreigazító közleményt tegye közzé:

„Helyreigazítás: 2019. március 10-I „Ősfás erdőt irtottak ki Balatonfűzfőn” címmel megjelent cikkünkben valótlanul, illetve a való tényeket hamis színben feltűtetve állítottuk, hogy Marton Béla, Balatonfűzfő polgármestere megbízásából a Balatonfűzfői strand melletti több ezer négyzetméteres erdőrészen fakivágás, erdőirtás történt.”

Ezen felül kérte perköltség megfizetésére kötelezni a II.r. alperest.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Ellenkérelmükben arra hivatkoztak, hogy a fakivágás védett területen történt, amely nem csak a 351/3., hanem a 351/5. hrsz ingatlant is érintette. Álláspontjuk szerint teljes mértékben beigazolódott, hogy a kérdéses terület Natura 2000 besorolás alatt áll, valamint fakivágás is történt. A fénykép esetében ugyan nem tudták igazolni azt, hogy az a

kérdésem területén történt, ugyanakkor ennek véleményük szerint nincs jelentősége, mert nem teszi megalapozatlanná a cikk állításait.

A felperes keresete nem alapos.

Az új polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (új Pp.) 495. § (1) bekezdése szerint a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló törvény szerinti helyreigazító közlemény közzétételét az érintett személy vagy szervezet az általa vitatott közlemény közzétételétől számított harminc napos jogvesztő határidőn belül írásban kérheti a médiaszolgáltatótól, a sajtótermék szerkesztőségétől vagy a hírügynökségtől (a továbbiakban együtt: sajtószerv). A kérelemben meg kell jelölni a sérelmezett közleményt, a valótlan, illetve hamis színben feltüntetett tényállításokat és - feltéve, hogy ezek közzétételét is igényli - a valós tényeket.

Az új Pp. 496. § (1) bekezdése értelmében, ha a helyreigazítás közzétételére irányuló kötelezettségét a sajtószerv határidőben nem vagy nem a helyreigazítási kérelemnek megfelelően teljesíti, a helyreigazítást igénylő ellene pert indíthat a helyreigazító közlemény közzététele iránt. Ha a perindítást nem előzte meg a sajtószerv előtti kötelező előzetes eljárás, a bíróság a keresetlevél visszautasításával egyidejűleg tájékoztatja a felperest az előzetes eljárás feltételeiről.

A Magyarország Alaptörvényének (Alaptörvény) IX. cikke szerint:

- (1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.
- (2) Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit.
- (3) A sajtószabadságra, valamint a médiaszolgáltatások, a sajtótermékek és a hírközlési piac felügyeletét ellátó szervre vonatkozó részletes szabályokat sarkalatos törvény határozza meg.

Az Smtv. az alábbiakról rendelkezik:

„4. § (1) A Magyar Köztársaság jogrendje elismeri és védi a sajtó szabadságát, valamint biztosítja sokszínűségét.

(2) A sajtószabadság kiterjed az államtól, valamint bármely szervezettől és érdekcsoporttól való függetlenségre is.

(3) A sajtószabadság gyakorlása nem valósíthat meg bűncselekményt vagy bűncselekmény elkövetésére való felhívást, nem sértheti a közérkölcset, valamint nem járhat mások személyhez fűződő jogainak sérelmével.

10. § Mindenkinek joga van arra, hogy megfelelően tájékoztassák a helyi, az országos és az európai közélet ügyeiről, valamint a Magyar Köztársaság polgárai és a magyar nemzet tagjai számára jelentőséggel bíró eseményekről.

12. § (1) Ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tényt állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállítása valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.

(2) A helyreigazító közleményt napilap, internetes sajtótermék és hírügynökség esetében az erre irányuló igény kézhezvételét követő öt napon belül a közlemény sérelmezett részéhez hasonló módon és terjedelemben, lekérhető médiaszolgáltatás esetében az erre irányuló igény kézhezvételét követő nyolc napon belül a közlemény sérelmezett részéhez hasonló módon és terjedelemben, más időszaki lap esetében az igény kézhezvételétől számított nyolc napot követően a legközelebbi számban a közlemény sérelmezett részéhez hasonló módon és terjedelemben, lineáris médiaszolgáltatás esetében pedig ugyancsak nyolc napon belül, a közlemény sérelmezett részéhez hasonló módon és azzal azonos napszakban kell közölni.”

A helyreigazítási igény tartalmi vizsgálatának legfőbb szempontjait a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumi állásfoglalásai tartalmazzák.

A PK 12. számú állásfoglalás értelmében annak a megállapításánál, hogy megvalósult-e a Ptk. 79. §-ában meghatározott jogsértés, a kifogásolt közléseket, kifejezéseket, tényállításokat a társadalmi érintkezésben általánosan elfogadott jelentésük szerint kell figyelembe venni, és valóságos tartalmuknak megfelelően kell értékelni. A kizárólag betű szerinti, formális értelmezés sok esetben ellentétes lenne a sajtó-helyreigazítás céljával és rendeltetésével.

A jogsértés elbírálásánál ezért nem lehet a használt kifejezéseket elszigetelten vizsgálni, tekintettel kell lenni a szöveggörnyezetre is, és az egymáshoz tartalmilag szorosan kapcsolódó, egymással összetartozó részeket összefüggésükben kell vizsgálni. Így kell megállapítani, hogy a sajtóközlemény kifogásolt részében, illetőleg a közlemény egészében – esetleg a címében – kifejezett tényállításaival meghamisítja-e, hamis színben tünteti-e fel a valóságot, ezért alkalmas-e a személyhez fűződő jogok vagy érdekek megsértésére, tehát megalapozza-e a helyreigazítás elrendelését. Ha a közlemény a maga egészében és összefüggéseiben megfelel a valóságnak, ez esetben egyes – az egészhez képest lényegtelen – részlet nem szolgálhat alapul helyreigazításra. A közvélemény tájékoztatása szempontjából nem jelentős, a helyreigazítást kérő személyiségének megítélése szempontjából pedig közömbös részletek, pontatlanságok, lényegtelen tévedések ugyanis nem értékelhetők a közlemény egyéb részeitől függetlenül. Ez következik a sajtó-helyreigazítás társadalmi rendeltetésének helyes értelmezéséből. Nem vezetne ugyanis helyes eredményre a tényállítások összefüggő láncolatának a feldarabolása és minden egyes láncszemnek az összefüggésekre tekintet nélküli mechanikus vizsgálata. A használt kifejezések és összefüggésük vizsgálatánál, valóságos tartalmuk szerinti értékelésénél jelentősége lehet a vizsgált kérdéssel kapcsolatban társadalmilag kialakult közfelfogásnak, általános vélekedésnek is.

A jogsértő közlés történhet közvetetten: célzásokkal, utalásokkal, egyes tényállásrészek elhagyásával, a tényálláselemek téves következtetésre indító csoportosításával. Ilyen esetben is lehetővé kell tenni a helyreigazítást, ha a közlemény valóságos tartalma alkalmas valótlan tényállítás kifejezésére, illetve a való tények hamis feltüntetésére. Nyilvánvaló, hogy helyreigazításnak van helye akkor is, ha a sajtó valamely nyilatkozat lényeges értelmének a megváltoztatásával, a nyilatkozat egyes elemeinek a kihagyásával vagy átcsoportosításával tünteti fel hamis színben a valóságot.

Nem adhat alapot helyreigazításra a személyiségi érdekek esetleges sérelme, ha nem tényállítás útján valósul meg. Ebből következően véleménynyilvánítás, értékelés, bírálat, valamint a társadalmi, politikai, tudományos és művészeti vita önmagában nem lehet sajtó-helyreigazítás alapja.

A sajtóközlemények körében a társadalmi, politikai, tudományos és művészeti tárgyú vita szabad kibontakoztatása a társadalmi fejlődés nélkülözhetetlen feltétele, közéleti aktivitásra ösztönöz, társadalomformáló és személyiségalkotó hatású. Az ilyen vitával kapcsolatos véleménynyilvánítás, értékelés, bírálat általában nem lehet sajtó-helyreigazítás tárgya, mert a sajtó-helyreigazítás a tényállításokra korlátozódik. Az ilyen tárgyú közlemények olyan tényállításokat, tényközléseket is tartalmazhatnak, melyekre vonatkozóan esetenként éppen a rendelkezésre álló előzmények, adatok alapján állított, illetve feltételezett tények valósága vagy valótlansága a vita tárgya. Ez esetben sem lehet tehát helye sajtó-helyreigazításnak, és akkor sem, ha a tényállítás nem annak a személyére vonatkozik, aki igényt kíván érvényesíteni. A társadalmi, politikai, tudományos, művészeti vita eldöntése nem a sajtó-helyreigazítási eljárásra tartozik.

A PK. 13. számú állásfoglalás szerint: Sajtó-helyreigazítási igényt az érvényesíthet, akinek a személyhez fűződő jogait megsértették. A jogsértés a szóban levő esetben valótlan tényállítással, illetve való tények hamis színben feltüntetésével valósul meg. Ezért sajtó-helyreigazítást az kérhet, akiről ilyen jogsértő közlés történt. Elsősorban az, akit a sajtóközleményben név szerint megjelöltek. Valakinek a személyére azonban egyéb módon, nevének a megjelölése nélkül is lehet utalni, a közlés a számára ilyen esetben is sérelmes lehet. Ezért sajtó-helyreigazítást az is követelhet, akit név szerint nem jelöltek meg, ha a közlés a személyére vonatkozik, a személyét

érinti, feltéve, hogy személye a sajtóközlemény tartalmából valamilyen módon felismerhető.

A PK 14. számú állásfoglalás értelmében a sajtóközlemény vitatott tényállításainak valóságát a sajtószerv köteles bizonyítani. Ez a bizonyítási kötelezettség általában akkor is fennáll, ha a sajtószerv híven közli más személy tényelőadását, vagy átveszi más szerv (sajtószerv) közleményét. Önmagában tehát a sajtószerv objektív felelősségét nem érinti az, ha a közlés alapjaként mástól származó információt jelölnek meg, annak valóság tartalmát is a sajtó szerv köteles érdemben bizonyítani.

Nem terheli azonban a valóság bizonyításának kötelezettsége a sajtószervet abban az esetben, ha a valóságnak megfelelően közli a vádirat, illetőleg a büntető bírósági tárgyalás, a nem jogerős büntető bírósági ítélet tartalmát, közöttük a vádlott védekezését is.

A PK 15. számú állásfoglalás értelmében, amennyiben a bíróság a helyreigazítási kérelemnek helyt ad, a kérelem és az ellenkérelem korlátai között annak tartalmát maga állapítja meg. A helyreigazító közleményből- a maga egészét, összefüggéseit is tekintve- ki kell tűnnie annak, hogy a kifogásolt sajtóközleménynek mely tényállítása valótlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben, illetve melyek a való tények. A közlemény szövege nem alakítható úgy, hogy ezáltal a tartalma elveszítse a helyreigazító jellegét.

A helyreigazító közlés akkor tölti be a rendeltetését, ha a kifogásolt közlemény valóságsértő voltát, szükség szerint a való tényeket félre nem érthetően kifejezésre juttatja.

Az Alkotmánybíróság több esetben foglalkozott a szabad véleménynyilvánítási jog tartalmával, terjedelmével, jogi védelmével és korlátaival egyaránt.

Az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB. számú határozatának indokolása szerint a szabad véleménynyilvánításhoz való jog olyan kiemelt fontosságú alkotmányos alapjog, amely csak kivételesen indokolt esetben korlátozható. Ebből következően a sajtószabadságot eshetőlegesen korlátozó szabályokat minden esetben megszorítóan kell értelmezni. Ebben a körben leginkább a részletes indokolást az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB. számú határozata tartalmazza. Ez alapelveként rögzíti, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jog a véleményt annak érték és igazságtartalmára tekintet nélkül védi. Az Alkotmány a szabad kommunikációt biztosítja, és nem a kifejtett vélemény tartalmára vonatkozik a szabad véleménynyilvánítás alapjoga. Ebben a folyamatban helye van még minden véleménynek, jónak és károsnak, kellemesnek és sértőnek egyaránt. Mindebből a bíróságra nézve az következik, hogy amennyiben a bíróság egy-egy kitételt véleményként értékel, nem vizsgálhatja annak értékét és valóságtartalmát, mert az nem a feladata. A véleményként történő értékeléssel a bíróság nem a kifejtett véleménnyel való egyetértését, vagy az azzal való azonosulását fejezi ki, mert az sem a feladata.

Az Alkotmánybíróság részletesen foglalkozik az Emberi Jogok Európai Bíróságának vonatkozó gyakorlatával. Abból kiemelte azt az alapelvet, hogy nincs demokratikus társadalom, pluralizmus, tolerancia és nyíltság nélkül, a véleménynyilvánítás szabadsága a demokratikus társadalom egyik alapköve, fejlődésének egyik feltétele. E szabadság az olyan gondolatokat, információkat, elveket és nézeteket is megilleti, amelyek sértőek, meghökkentőek, vagy aggodalmat keltenének.

Az Alaptörvény a véleménynyilvánítás szabadság megfogalmazásánál nem teszi kifejezett különbséget tényközlés és értékítélet között. A véleménynyilvánítási szabadság alapvető célja annak a lehetőségnek a biztosítása, hogy az egyén mások véleményét formálja, meggyőzzön másokat saját álláspontjáról. A véleménynyilvánítás szabadsága ezért általában mindenféle közlés szabadságát magában foglalja, még pedig függetlenül a közlés módjától és értékétől, erkölcsi minőségétől és többnyire valóság tartalmától is. Önmagában valamely tény közlése is véleménynek minősülhet, hiszen magának a közlésnek a körülményei is tükrözhetnek véleményt, azaz a véleménynyilvánítás alkotmányos alapjoga nem korlátozódik csupán az értékítéletekre. A véleménynyilvánítási szabadság határainak megvonásánál azonban az Alkotmánybíróság indokoltnak látta különbséget tenni értékítélet és tényközlés között. Az értékítéletre, az egyén személyes véleményére, a véleménynyilvánítási szabadság minden esetre kiterjed, függetlenül attól, hogy az értékes,

értéktelen, igaz, vagy hamis érzelme, vagy észérveken alapul. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint azonban fokozott alkotmányos védelmet élveznek azok az olyan értékítéletek, amelyek a közügyekre vonatkozó vélemények ütközésének adnak hangot, még akkor is, ha esetleg túlzóak és felfokozottak.

A véleménynyilvánítási szabadság nem ilyen feltétlen a tényállítások tekintetében. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a véleménynyilvánítás szabadsága nem terjed ki a becsületsértésre alkalmas valótlan tények közlésére akkor, ha a nyilatkozó személy kifejezetten tudatában van a közlés valótlanságának vagy foglalkozása, hivatása gyakorlása szabályai szerint elvárható lett volna tőle a tények valóságtartalmának vizsgálata, de a véleménynyilvánítási alapjuk, felelős gyakorlásából eredő gondosságot elmulasztotta.

A véleménynyilvánítás szabadsága csak a bírálat, jellemzés, nézet és kritika szabadságát foglalja magában, de az alkotmányos védelem nem vonatkozhat a tények meghamisítására. Ezen túlmenően a szabad véleménynyilvánítás olyan alkotmányos alapjog, amely csak felelősséggel gyakorolható és a valótlan tények közlésének elkerülése érdekében bizonyos kötelezettségekkel jár a közvélemény alakításában hivatásszerűen részt vevő személyek esetében. Az állandó bírói gyakorlat az újságírókat egyértelműen ebbe a személyi körbe tartozónak tekinti.

A bíróság álláspontja szerint, hivatkozva a Kúria fentebb ismertetett PK 12. számú állásfoglalására, a cikk, illetve a közlemény teljes tartalmát figyelembe véve kell megítélnie azt, hogy történt-e valótlan tényállítás, illetőleg azt, hogy az alperes a valóságot hamis színben tüntette-e fel.

Sajtó-helyreigazítási igénnyel a fél akkor élhet, ha a sajtótermékben rá vonatkozóan valótlan tényt állítottak, híreszteltek, vagy a való tényeket hamis színben tüntették fel, ugyanakkor a sajtó-helyreigazítási igény megalapozottságának nem feltétele, hogy a tényállítás sértő legyen. A PK 12. számú állásfoglalás értelmében sajtó-helyreigazítási eljárás alapját nem képezheti olyan közlemény, amely véleménynek, értékítéletnek vagy bírálatnak minősül, a bíróság a véleménynyilvánítás szabadságát tiszteletben tartva a véleményt annak érték- és valóságtartalmára tekintet nélkül tiszteletben tartja. Így amennyiben a közlemény szövegének vizsgálata során a bíróság arra a következtetésre jut, hogy az adott közlés - a szöveg egészét és összefüggéseit tekintve, az átlag olvasó szemével – a cikk írójának, vagy személynek a véleményét fejezi ki, sajtó-helyreigazításra nem kerülhet sor, a felperes keresetét el kell utasítani.

A bíróság figyelemmel a PK 12. számú állásfoglalásban foglaltakra is tekintettel úgy ítélte meg, hogy az alperesi cikkben megjelentek részben tényállításnak, részben pedig véleménynek tekintendők,

Ezek alapján a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes által sérelmezett közlések tartalmát tekintve tehát tényállításnak minősülnek, így a PK 12. számú állásfoglalás alapján sajtó-helyreigazításnak lehet helye e közlemény valótlanosságának megállapítása esetén.

Ezt követően a bíróság a PK 14. számú állásfoglalásban foglaltak szem előtt tartásával azt vizsgálta, hogy a fenti tényállítások tartalma megfelel-e a valóságnak. Az állásfoglalás értelmében a valóság bizonyításának terhe a sajtószervet terheli, ő köteles a perben azt bizonyítani, hogy a közleményben foglaltak a valóságnak megfelelnek.

Az alperesek azzal kívánták igazolni a tényállításaik valóságtartalmát, hogy egyrészt kérték tanúként meghallgatni Magyar László Lajost, valamint bemutatták a területek Natura besorolására vonatkozó okiratokat.

Magyar László Lajos tanú vallotta, hogy 2019. március 8.-n észlelte, hogy a kertje hátsó részén vágják a fát, ami természetvédelmi terület. A favágók vezetője kérdésre elmondta, hogy az önkormányzat határozott a fakivágásról. Hozzátette, hogy megkereste januárban a Veszprém

Megyei Kormányhivatal Veszprémi Járási Hivatalát és ők közölték, hogy Natura 2000 oltalom alá tartoznak a területek.

Ugyanakkor a felperes igazolni kívánta, hogy nem állt Natura védelem alatt a kérdéses terület, továbbá, hogy a cikk illusztrációjaként felhasznált fénykép nem az önkormányzati területről, hanem egy magánépítkezésről készült. A fakivágás nem védett területen történt és önkormányzati döntés alapján került rá sor. Kérték Ticz Antal Attila tanúkénti meghallgatását, továbbá csatolták a 351/3. hrsz.-ú ingatlan „bizonyító erővel nem rendelkezik” jelzésű nem hiteles tulajdoni lapot, továbbá a testületi ülésen készült jegyzőkönyvet, valamint az Agrárminisztérium és a Kormányhivatal levelét.

A felperesi helyreigazítás egyrészt arra irányult, hogy valótlan, és hamis színben van feltüntetve az, hogy a felperes megbízásából a Balatonfűzfői strand melletti több ezer négyzetméteres erdőrészen fakivágás, erdőirtás történt. Másrészt, hogy ezzel szemben az a valóság, hogy a felperes ezen a területen semmilyen fakivágásra nem adott megbízást.

Ticz Antal Attila vallomásaiban elmondta, hogy több helyen történt fakivágás, építkezés. Ezek azonban nem egyszerre történtek. A fakivágást nem az önkormányzat emberei végezték, hanem alvállalkozó, és a terület tudomása szerint nem állt Natura védelem alatt.

A bíróság a rendelkezésre bocsátott bizonyítékokat mérlegelte és az alábbiakat állapította meg:

A bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy történt fakivágás az önkormányzat tulajdonában álló területen. A felperesi nyilatkozat szerint ez azonban csak 23 fát érintett és nem egy erdőt. Ugyanakkor a tényt – azaz a fakivágást – nem cáfolta. A 351/3. hrsz.-ú ingatlan besorolása vitatott volt a felek között annak kapcsán, hogy az Natura 2000 besorolás alá esik-e. Az alperes által bemutatott okirat és a Natura honlapja szerint védett területnek számított, míg a felperes által csatolt okiratok szerint nem volt az. Ugyanakkor a cikk író előzetesen meggyőződött a terület besorolásáról és ez alapján jutott arra, hogy ősfás területen vágták az erdő fáit. A természetvédelmi területen lévő fák sorsa közügynek tekinthető, s mint ilyennek a vitatása is közérdeklődésre tarthat számot. Jelen esetben a cikk – a megkapott információkból (Kormányhivatal tájékoztatása, Magyar László tanú elmondása) – arra jutott, hogy a fákat természetvédelmi területen vágták ki a felperes megbízása alapján. A felperesi oldal ezt részben azzal próbálta cáfolni, hogy nem a felperes, mint polgármester vágatta ki a fákat, hanem a hasznosító által megbízott alvállalkozó. Csakhogy jelen helyzetben ez a terület önkormányzati terület, melynek hasznosítását az önkormányzat rendelte el, az ehhez kapcsolódó testületi jegyzőkönyveket a felperes be is csatolta, ebből kifolyólag levonható volt az a következtetés, hogy a fakivágást az önkormányzat végeztette, melyet a Polgármester képvisel, így pedig nem kifogásolhatja, hogy az önkormányzati területen végzett fakivágást vele azonosítják. Egyébiránt Magyar László Lajos tanú azt vallotta, hogy a fakivágást végzők vezetője azt közölte vele, hogy az önkormányzat vágatta ki a fákat. Ami az önkormányzati terület besorolásával kapcsolatosan felmerült vitát illeti, fontos kiemelni, hogy az alperesi cikk alappal állította annak Natura besorolását, hiszen erről hivatalos hatósági információja volt, így pedig írhatta azt, hogy ez védett terület. Ugyanakkor az sem kifogásolható, ha a fakivágást nagyobbnak tüntették fel, mint ami a valóságban az önkormányzati területet érintette, hiszen a lényeg elsősorban magán a fakivágáson volt, s nem annak méretén. Egyébként a cikkben írt sérelmezett közlések tekintetében maga a felperes is a fakivágást és nem annak mértékét kifogásolta, hiszen a helyreigazítási kérelemben is ezt írta.

A felperes kifogásolta a cikkhez illusztrációként betett fényképet, mely nem az önkormányzati területről készült, hanem egy magánépítkezésről. Ebben nem igazolódott ugyan az alperesi védekezés, ezt az alperes sem vitatta, ugyanakkor nem a fotónak van kiemelt jelentősége a per

szempontjából, hanem a fentebb kifejtetteknek, így a fotó hibás volta lényegtelen tévedésnek tekinthető.

A bíróság mellőzte az alperes indítványát a Veszprémi Kormányhivatal megkeresésére, mivel egyrészt a tőlük származó tájékoztatót az alperes bemutatta, másrészt ennek hiányában is megnyugtatóan elbíráلható volt az ügy.

Mindezekre figyelemmel a bíróság a rendelkező részben írtak szerint határozott.

A bíróság döntése értelmében a felperes pervesztes lett, ezért a bíróság a felperest kötelezte az új Pp. 81. § (1), (2) bekezdése és 82. § (1) és (2) bekezdése, valamint 83. § (1) és (2) bekezdése, 499. § (1) bekezdés második mondata alapján perköltség megfizetésére, mely az alperesi jogi képviselő munkadíjából (32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján mérlegeléssel 60.000+áfa=76.200,- Ft) áll. Az alperesi képviselő 114.300,- Ft összegben jelölte meg a költségét, ugyanakkor nem részletezte azt, így a bíróság a két tárgyalást valamint a benyújtott okiratokat figyelembe véve a perköltségigényt 60.000,- + áfa összegben fogadta el.

Az eljárási illeték (Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján – figyelemmel az Itv. 39. § (3) bekezdés b) pontjára - 36.000,- Ft), melyet a felperes köteles az államnak külön felhívásra megfizetni a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

A fellebbezési jogra történő kioktatás az új Pp. 365. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2019. június 20.

dr. Kovács András Tamás s.k.
bíró